

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Μ. ΝΤΡΟΖΩ

Ο ΑΛΗΤΗΣ

Ο συμβολαιογράφος Κεράλ έκανε τὸ γύρο τῶν κτημάτων του. Φαινόταν χαρούμενος κι' εὐχαριστημένος. "Ὅλη ἐκείνη ἡ γῆ με τὸς πλούσιους καρπούς της ἦταν δική του. "Ἐνοιώθε τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ, ἂν ἦταν δυνατόν, με τὰ δύο του χέρια, νὰ τὴν σφίξῃ ἐπάνω στὸ στήθος του.

Ὁ κ. Κεράλ ἦταν ἄνδρας ψηλός, εὐρωστός, με τετράγωνους ὤμους, πενήντα χρόνων πάνω-κάτω. Πρὸ εικοσιπέντε χρόνων εἶχε παντρευτῆ τὴν κόρη ἑνὸς πλουσίου κτηματία, ἕνα πλάσμα ἀδύνατο, καχεκτικό, ἀλλὰ με μεγάλη προίκα. Μὲ τὴν προίκα αὐτή, ἀπὸ ἀπλὸς γραφείῳ, ν' ἀγοράσῃ χτήματα, νὰ γίνῃ κι' αὐτὸς πλούσιος. "Ἀπὸ τὸ γάμο του εἶχε ἀποχτήσει ἕνα παιδί μόνο, τὸν Πῶλ, πού ἦταν τώρα εικοσι χρόνων καὶ λεπτοκαμωμένος κι' ἀσθενικός σὰν τὴν μητέρα του.

Ὁ συμβολαιογράφος, ἀφοῦ τελείωσε τὸ γύρο του στὰ κτήματά του, ξαναγύρισε στὸ σπίτι του. Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, ἕνας ὑπηρέτης του τὸν εἰδοποίησε ὅτι κάποιος ἀγνωστός, πού εἶχε πῆ πῶς τὸν ἔλεγαν Ζάν Ἀζάρ, ζητοῦσε νὰ τοῦ μιλήσῃ ἰδιαίτερως.

Ὁ ἐπισκέπτης ἦταν ἕνας νέος φτωχοντυμένος με παρουσιαστικό ἀλήτη. Φαινόταν σὰν φοβισμένος μέσα στὸ πλούσιο ἐκεῖνο σπίτι καὶ μπροστὰ στὸ συμβολαιογράφο πού τὸν κύτταζε με ἀπορία καὶ με κάποια περιφρόνησι. Τέλος πῆρε λίγο θάρρος κι' ἄρχισε νὰ λέῃ:

— Δὲν σὰς ζήτησα ποτὲ τίποτα, κύριε Κεράλ, ἂν καὶ εἶχα αὐτὸ τὸ δικαίωμα...

— Ποιὸ δικαίωμα; ρώτησε ὁ συμβολαιογράφος ξαφνιασμένος.

— Κυττάχτε με καλύτερα, ἀπάντησε ὁ νέος προχωρώντας πρὸς τὸ φῶς καὶ θγάζοντας τὸ καπέλλο του. Μοῦ φαίνεται ὅτι σὰς μοιάζω...

Καὶ ἐνῶ ὁ συμβολαιογράφος τὸν κύτταζε σαστισμένος, τοῦ διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς του, ἀπλῆ καὶ σύντομη μὰ τραγικὴ στὸ θάθος. Ἦταν τὸ παιδί μιᾶς ὑπηρετριάς πού ὁ Κεράλ τὴν εἶχε κάνει ἐρωμένη του καὶ πού τὴν εἶχε διώξει κατόπιν γιὰ νὰ συγκαλύψῃ τὸ ἀνεπανόρθωτο σφάλμα του. Ἡ μητέρα του, πρὶν πεθάνῃ, τοῦ εἶχε πῆ: «"Ἄν χρειαστῆς ποτὲ τίποτα, νὰ πᾶς νὰ βρῆς τὸν πατέρα σου, τὸν συμβολαιογράφο Κεράλ...» Ἀπὸ τότε, ὁ φτωχὸς νέος εἶχε περιπλανηθῆ ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, ἀστεγός, ἀθλιός, δυστυχισμένος. Στὸ τέλος ὁμως θαρέθηκε πειὰ τὴν ἀλήτικη αὐτὴ ζωὴ κι' ἀποφάσισε νὰ ζητήσῃ τὴν προστασία τοῦ πατέρα του.

Ὁ συμβολαιογράφος, ἀφοῦ τὰ ἄκουσε ὅλ' αὐτὰ, κύτταζε καταταραγμένος τὸν ἐπισκέπτη του. Δὲν χωροῦσε καμμιά ἀμφιβολία: Τὰ χαρακτηριστικά του, τὸ δυνατό κι' εὐρωστό σῶμα του, οἱ τετράγωνοι ὤμοι του, ἔδειχναν ὅτι ὁ νέος αὐτὸς ἦταν πραγματικὰ ἕνας Κεράλ.

Συγκινημένος γιὰ μιὰ στιγμή, ἄπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὸ συρτάρι του... "Ἐξαφνα ὁμως σκέφτηκε ὅτι ἂν τοῦ ἔδινε χρήματα, ὁ νέος αὐτὸς θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἐκθιάζῃ καὶ στὸ τέλος θὰ δημιουργοῦσε κανένα σκάνδαλο εἰς θάρος του. "Ἄν τὸ σφάλμα του γινόταν γνωστὸ, ἡ εὐτυχία του κι' ἡ οἰκογενειακὴ του γαλήνη θὰ καταστρεφόντουσαν.

Συγκέντρωσε ὅλη τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς του καὶ χαμογελῶντας περιφρονητικὰ εἶπε:

— Σὲ γελάσανε, φιλαράκο μου, ἂν νομίζῃς ὅτι μπορεῖ ν' ἀρχεταὶ ἐδῶ ὁποιος θέλει καὶ νὰ μοῦ λῆῃ πῶς εἶνε γιὸς μου!... "Ἄν πεινάς καὶ θέλεις ψωμί, τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει...

— Ψωμί;... "Ὁχι, σὰς εὐχαριστῶ... Δὲν ἔνινα ἀκόμη ζητιάνος... Αὐτὸ μόνο μοῦ προσφέρετε;

— Αὐτὸ μόνο...

Τότε ὁ νέος, χωρὶς νὰ πῆ λέξι, κούνησε τὸ κεφάλι του, τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα καὶ θγῆκε ἔξω... "Ὅταν σὲ λίγο, ὁ συμβολαιογράφος τὸν εἶδε ἀπὸ τὸ παράθυρο ν' ἀπομακρύνεται σιωπηλὸς καὶ σκυθρωπός, συναισθάνθηκε τὴ σκληρότητά του κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Μὰ δὲν βρῆκε τὴ δύναμι νὰ τὸν ξαναφωνάξῃ.

Πέρασαν ἀπὸ τότε μερικά χρόνια. Μέσα στὴν εὐτυχία του,

ὁ συμβολαιογράφος Κεράλ, θασανίζοταν συχνὰ ἀπὸ τύψεις. Κάθε φορὰ πού ἔβλεπε κανέναν ἀλήτη στὸ δρόμο, τοῦ ξαναγύριζε στὸ μυαλὸ ἡ ἀνάμνησις τοῦ διωγμένου παιδιοῦ του. Τί νὰ εἶχε ἀπογίνει;... Καὶ γιὰ νὰ καθησυχάσῃ τὶς τύψεις του, σκεφτόταν: «Μπα! θὰ ξαναγυρίσῃ καὶ τότε θὰ ἰδοῦμε τί πρέπει νὰ γίνῃ...»

"Ἐξαφνα, ὁ γιὸς του ἀρρώστησε βαρειά. Ὁ γιατρός πού τὸν εἶδε, πῆρε ἰδιαίτερως τὸν πατέρα του καὶ τοῦ εἶπε θλιμμένος:

— Δυστυχῶς τὸ παιδί σας προσεβλήθη ἀπὸ καλπάζουσα φυματίωσι... Εἶνε πολὺ καχεκτικό... μοιάζει τῆς μητέρας του... Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἐλπίδα...

Καὶ, πραγματικὰ, ἔπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες ὁ νέος ξεψύχησε... Ὁ συμβολαιογράφος ἦταν ἀπαρηγόρητος.

— Ἐνας Κεράλ, ἔλεγε με πόνου κι' ἀπογοήτευσι, νὰ πεθάνῃ σὲ ἡλικία εἴκοσι πέντε χρόνων... "Ὅλοι οἱ δικοὶ μου πέθαναν γέροι...

— Δὲν ἦταν ἕνας Κεράλ, τοῦ ἀπάντησε ὁ γιατρός, χτυπώντας τὸν παρηγορητικὰ στὸν ὦμο. Εἶχε, δυστυχῶς, τὴν ἀσθενικὴ ιδιοσυγκρασία τῆς μητέρας του.

Ἀπὸ τότε μιὰ ἐλπίδα μόνο κρατοῦσε στὴ ζωὴ τὸ συμβολαιογράφο: νὰ ξαναβρῆ τὸ ἄλλο παιδί του, αὐτὸ πού τοῦ ἔμοιαζε τόσο στὸ κορμί καὶ στὸ πρόσωπο, νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τὸ κρατήσῃ γιὰ πάντα κοντὰ του. Αὐτὸς θὰ τὸν κληρονομοῦσε. Τὸ σπίτι του καὶ τὰ χτήματά του θὰ γινόντουσαν δικὰ του, καθὼς καὶ τὸ ὄνομα Κεράλ πού τόσο ταίριαζε στὸ ψηλὸ του ἀνάστημα, στὸ εὐρωστό κορμί του, στὸ ἀρρενωπὸ του παρουσιαστικό.

Γιὰ νὰ τὸν ξαναβρῆ τὸ ταχύτερο δημοσίευσε στὶς ἐφημερίδες τὴν ἀκόλουθη ἀγγελία:

«Παρακαλεῖται ὁ Ζάν Ἀζάρ ν' ἀπευθυνθῇ στὸ συμβολαιογράφο κ. Κεράλ διὰ κληρονομικὴν ὑπόθεσιν».

Καὶ ἄρχισε νὰ πηγαίνει κάθε μέρα καὶ νὰ στέκῃ ὧρες ὀλόκληρες στὸ μεγάλο δημόσιο δρόμο ἀπὸ τὸν ὁποῖο περνοῦσαν ὅλοι οἱ ἀλήτες καὶ οἱ ἀνεργοί. Ἄλλὰ κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔμοιαζε με τὸ χαμένο του παιδί. Κανένας δὲν εἶχε τὸ ἐπιβλητικὸ του ἀνάστημα καὶ τοὺς τετράγωνους ὤμους του.

Πέρασε ἔτσι ἕνας ὀλόκληρος χρόνος. Ὁ συμβολαιογράφος εἶχε ἀρχίσει πειὰ ν' ἀπελπίζεται... Ὁ κόσμος εἶνε τόσος μεγάλος γιὰ τοὺς ἀλήτες... "Ἴσως ὁ Ζάν νὰ θρισκόταν πολὺ μακριὰ κ' ἴσως νὰ μὴ διάβασε ποτὲ στὶς ἐφημερίδες τὴν ἀγγελία τοῦ πατέρα του...

"ὦ! ἂν ἤξερε με πόση λαχτάρᾳ περίμενε ἐκεῖνος τὸ γυρισμὸ του!... Μὲ πόση ἀγάπη θὰ ἔσφιγγε τώρα στὴν ἀδειανὴ ἀγκαλιά του αὐτὸν πού τόσο σκληρὰ εἶχε διώξει ἄλλοτε... Αἰσθανόταν τὸν ἑαυτὸ του ἱκανὸ νὰ πάῃ ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου γιὰ ν' ἀναζητήσῃ αὐτὸν πού εἶχε διώξει ἄλλοτε. Τὸ σπίτι του τοῦ φαινόταν ἔρημο, τὰ πλοῦτη του ἀχρηστα τὴ στιγμή πού τὸ παιδί του πέθαινε ἴσως ἀπ' τὴν πείνα σὲ κάποιο ἔρημο δρόμο...

Μὰ γιατί δὲν ξαναγύριζε;... Μήπως γιὰ τὸν ἔδιωξε τὴν πρώτη φορὰ;... Ποιὸς θὰ πίστευε ποτὲ ὅτι ἕνας ἀλήτης μποροῦσε νὰ εἶνε τόσο περήφανος;

Ὁ καιρὸς περνοῦσε, ἀλλὰ ὁ Ζάν Ἀζάρ δὲν παρουσιαζόταν...

Ὁ κ. Κεράλ σκέφθηκε ν' ἀπευθυνθῇ στὴν ἀστυνομία. Ποιὸς ξέρεῖ... "Ἴσως ὁ γιὸς του νὰ θρισκόταν κλεισμένος σὲ καμμιά φυλακή... Ἐκανε συγχρόνως διάφορα διαθῆματα, ἔστειλε γράμματα δεξιὰ κι' ἀριστερὰ, κανεὶς ὁμως δὲν ἤξερε τὸν Ζάν Ἀζάρ...

"Ἐνα παγωμένο χειμωνιάτικο θράδυ, ἡ ὑπηρετριά του τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι κάποιος ἀλήτης παρακαλοῦσε νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ περάσῃ τὴ νύχτα στὸ σταῦλο. Ἀμέσως ὁ κ. Κεράλ ἔτρεξε στὴν πόρτα σὰν τρελλός... Ἄλλοιμονο ὁμως! Εἶδε μπροστὰ του ἕναν κοντὸ ἀνθρωπάκο, ἀδύνατο καὶ κακοφτιασμένο...

"Ὅστοςο τὸν δέχτηκε με προθυμία, τοῦ ἔδωσε νὰ φάῃ καὶ νὰ πιῇ καὶ τὸν ρώτησε ἂν ἤξερε κάποιον Ζάν Ἀζάρ. Τοῦ περιέγραψε μάλιστα καὶ τὰ χαρακτηριστικά του. Ὁ ἀλήτης δὲν τὸν ἤξερε, τοῦ ὑποσχέθηκε ὁμως νὰ ψάξῃ νὰ τὸν

Η ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΟΣΗ ΖΑΧΑΡΗ ΚΑΤΑΝΑΛΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΙΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΧΩΡΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ;

Σύμφωνα με τις στατιστικές του υπουργείου Γεωργίας των Ηνωμένων Πολιτειών, η κατανάλωση σακχάρως κατ' άτομον, στην εν λόγω χώραν, φτάνει τις 99 αγγλικές λίτρες το χρόνο, έναντι 10 μόνο λιτρών που χρειαζόταν κάθε άτομο πρό 100 ετών. Οί ειδικοί δε προβλέπουν ότι ως το 1940 η κατανάλωση σακχάρως στις Ηνωμένες Πολιτείες θα περάσει τις 140 λίτρες κατ' άτομον. Τόσο πολύ αγαπάνε οί Αμερικανοί τις λιχουδιές.

Αντιθέτως, στα περισσότερα ευρωπαϊκά κράτη, η κατανάλωση της σακχάρως λιγοστεύει ολοένα. Έτσι, στην Αγγλία αναλογούν ετησίως 79 λίτρες σακχάρως κατ' άτομον, αντί 95 που αναλογούσαν πρό είκοσαετίας. Στη Ρωσία η κατανάλωση της σακχάρως φτάνει τις 10 λίτρες κατ' άτομον, αντί 50 που χρειαζόταν κάθε Ρώσος πρό της επικρατήσεως των μπολσεβίκων. Στη Γαλλία, η αναλογία είνε 39 λίτρες κατ' άτομον, αντί 48 που έφτανε πρό είκοσαετίας.

Η Γερμανία και η Ισπανία αύξησαν κατά τα τελευταία χρόνια την ετήσια κατανάλωσι σακχάρως: η πρώτη ανέβηκε από τις 45 λίτρες που αναλογούσε σε κάθε άτομο πρό το 1920, στις 60 και η δεύτερη, από τις 14 στις 22.

Στην Ιταλία, κάθε κάτοικος χρειάζεται μόνο 12 λίτρες σακχάρως, στη Βραζιλία και στις Ινδίες 20 λίτρες, στην Ιαπωνία 15, στην Κίνα 5 και στην Αργεντινή 62.

ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ Ο ΘΡΥΛΟΣ ΟΤΙ ΜΙΑ ΣΑΡΔΕΛΛΑ ΕΦΡΑΞΕ ΤΟ... ΛΙΜΑΝΙ ΤΗΣ ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ;

Από διάφορα έγγραφα που βρίσκονται στα αρχεία του λιμεναρχείου της Μασσαλίας και που χρονολογούνται από το 1793, φαίνεται ότι η πολεμική γαλλική κορβέττα «Σαρδέλλα», που την κυβερνούσε ο πλοίαρχος Ντανζάρ και είχε πλήρωμα 160 ανδρών, καταβυθίστηκε στην είσοδο του λιμανιού της Μασσαλίας, για να μη μπορέση να μπη μέσα

εφρή.

Από τότε η έλπίδες του συμβολαιογράφου ξαναγεννήθηκαν. Περίμενε από στιγμή σε στιγμή να παρουσιαστή το χαμένο του παιδί, να γυρίση στα πλούτη και στην εύτυχια που τον περιμέναν.

Έξαφνα κάποιον απόγευμα έλαβε από το Παρίσι ένα δέμα, συνοδευόμενο και από μια επιστολή. Το δέμα περιείχε ένα παληό μπαλωμένο και τρυπημένο σακκάκι. Η επιστολή προερχόταν από ένα νοσοκόμο κάποιου φιλανθρωπικού ιδρύματος και έγραφε τα εξής:

«Κύριε Κεράλ,

Έρχομαι να σας πληροφορήσω με την επιστολή μου ότι ο Ζάν Αζάρ πέθανε στο νοσοκομείο μας πρό δύο ημερών. Ένώ εργαζόταν στην επίσκεψη κάποιου έξοχου δρόμου, πληγώθηκε θαρειά από την έκρηξι ενός φυσηγίου δυναμίτιδος.

Τόν έφεραν τότε στο νοσοκομείο μας, αλλά δυστυχώς δεν κατορθώσαμε να τον σώσουμε. Και όμως είχε τόσο γερό οργανισμό. Ένας απ' τους γιατρούς μόλις τόν είδε του είπε:

— Μπράβο άντρας!... Έσύ, φίλε μου, γεννήθηκες από σόι γερό. Ήσουν προωρισμένος να ζήσης εκατό χρόνια.

Προτού πεθάνη ο Ζάν Αζάρ μου χάρισε όλη του την περιουσία — σαράντα φράγκα — και με παρακάλεσε να σας στείλω το παληό του σακκάκι. Ήθελε με τον τρόπο αυτό να σας δείξη ότι πέθανε μέσα στη δυστυχία και την αθλιότητα.

— Ο πατέρας μου, μου είπε, δεν θέλει να τόν κληρονομήσω. Έ, λοιπόν, ως κληρονομήση εκείνος έμένα...

Ξεψύχησε ήσυχ-ήσυχ μέσα στα χέρια μου... Αυτοί οί δυστυχισμένοι αληττες πεθαίνουν τόσο εύκολα... Ίσως γιατί δεν έχουν να σκεφθούν για τίποτε, να λυπηθούν για τίποτε...»

M. ΝΤΡΟΖΩ

σ' αυτό ο άγγλικός στόλος.

Η «Σαρδέλλα» είχε μάκρος 50 μέτρων, όσο δηλαδή μάκρος έχει κ' η είσοδος του λιμανιού, κι' έτσι την έφραξε έντελώς.

Απ' αυτό το ιστορικό γεγονός δημιουργήθηκε η θρυλική ιστορία της σαρδέλλας, που έφραξε το λιμάνι της Μασσαλίας, την όποια οί τερατολόγοι Μαρσεγιέζοι άρέσκονται να διηγούνται στους ξένους.

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΚΥΒΙΣΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ;

Είνε πολύ δύσκολο να δώση κανείς με λίγα λόγια την απάντησι που απαιτεί η έρώτησις αυτή. Οί μεμνημένοι έντούτοις του κυβισμού την καθορίζουν ως εξής: «Η κυβιστική τέχνη δέν είνε τίποτε άλλο από την συμβολική αναπαράστασι των πλασμάτων ή των πραγμάτων με γεωμετρικά σχήματα».

Για να έκφραστούμε πιό καθαρά, θα πούμε ότι αυτή η τέχνη συμβολίζει την φροντίδα του καλλιτέχνου ν' αναπαράστησι τα αντικείμενα δίνοντας την ακριβή έντύπωσι του όγκου και του σχήματός των.

Αν βασιστή κανείς σ' αυτόν τον όρισμό, θ' αντιληφθή ότι η κυβιστική τέχνη είνε πολύ αρχαία, αφού βρίσκει κανείς σε μερικούς πίνακες του διασήμου Γερμανού ζωγράφου Ντύρες μια πραγματικά γεωμετρική αναπαράστασι του θέματός των. Αυτή όμως η αναπαράστασις ήταν για τόν Ντύρες ένα είδος σκελετού που τόν έντυνε κατόπιν, όπως συμβαίνει με τους αρχιτέκτονας.

Υπάρχουν, ή μάλλον υπήρχαν — γιατί η μόδα του κυβισμού άρχισε να περνάει πειά — δυο σχολές κυβιστών: οί άνεξάρτητοι ή «καθαροί» κυβιστάι και οί «διαλλακτικοί».

Οί πρώτοι φρονούν ότι ο καλλιτέχνης πρέπει ν' αποβάλει κάθε ευαισθησία και να μη βλέπη τίποτε άλλο από τα γεωμετρικά σχήματα των αντικειμένων που πρόκειται να ζωγραφίση. Γι' αυτούς, ο κυβισμός είνε ένας σκοπός.

Οί «διαλλακτικοί» πάλι θεωρούν τόν κυβισμό ως ένα είδος σπουδής που τους έπιτρέπει να φτιάξουν το έργο τους επάνω σε μια βάσι γερή, ή όποια έλειπε κάπως από τους «έμπρεσιονιστάς». Γι' αυτούς ο κυβισμός είνε μέσον.

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΕ ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΠΟΥ ΧΡΗΜΑΤΙΣΑΝ ΠΡΟΕΔΡΟΙ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ;

Από την έποχή της καταρρεύσεως της αυτοκρατορίας του Ναπολέοντος Γ' ως σήμερα, 13 Γάλλοι πολιτικοί έχουν καταλάβει το αξίωμα του Προέδρου της Δημοκρατίας, κατά σειράν, οί εξής:

Ο Θιέρσος, ο Μάκ-Μαδόν, ο Ιούλιος Γκρεβύ, ο Σαντι Καρνό, ο Καζιμίρ Περιέ, ο Φέλιξ Φώρ, ο Αιμίλιος Λουμπέ, ο Αρμάνδος Φαλλιέρ, ο Ραυμόνδος Πουανκαρέ, ο Πώλ Ντεσανέλ, ο Αλέξανδρος Μιλλεράν, ο Γκαστόν Ντουμέργκ, ο Πώλ Ντουμέρ και ο Αλθέρτος Λεμπρέν, ο σημερινός Πρόεδρος.

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΒΟΚΚΑΚΙΟΣ;

Ο Ιωάννης Βοκκάκιος υπήρξε περίφημος Ιταλός συγγραφέας του 14ου αιώνας, ο όποιος γεννήθηκε στο Παρίσι το 1313 κι' έζησε στη Νεάπολι και στη Φλωρεντία, όπου και πέθανε το 1365.

Ο Βοκκάκιος έγραψε πλήθος ποιημάτων, τη βιογραφία του Δάντη, σχόλια στη «Θεία Κωμωδία», αλλά το σπουδαιότερο έργο του, το άριστούργημά του είνε το περίφημο «Δεκαήμερον», στο όποιο για πρώτη φορά χρησιμοποιήθηκε με τέχνη ή Ιταλική γλώσσα.

Το «Δεκαήμερον» του Βοκκάκιου έχει μεταφρασθή επανειλημμένως στην έλληνική.